

RAFA GIL

Gir a la **dreta**

El PP ha obtingut majories aclaparadores tant al País Valencià com a les Illes Balears, que han deixat malmeses, amb major o menor intensitat, les forces progressistes, que s'hauran de replantejar les estratègies de futur. Al Principat es manté oberta la pugna entre CiU i el PSC de cara a les eleccions de la pròxima tardor, i es consolida Esquerra Republicana, amb un notable creixement. EL TEMPS analitza en aquest dossier algunes claus del resultat del 25-M.

És el País Valencià la nova Galícia del PP?

El PP, que ha superat al País Valencià el seu anterior sostre de vots, no ha mostrat cap símptoma de desgast electoral. Aquesta formació ha arreplegat els vots de l'espai desideologitzat de votants que s'anomena centre. El dubte és saber si s'enquistarà aquesta situació de simbiosi del PP amb la societat o si els partits progressistes faran un replantejament que els faça recuperar nous espais electorals.

Una de les principals conclusions que es poden deduir del resultat electoral dels comicis autonòmics del 25-M al País Valencià és que els partits representatius adscrits d'una o d'una altra manera a l'esquerra (PSPV, Entesa i Bloc-Esquerres Verdes) no han aconseguit cap vot que no siga de l'elector que es considera estrictament d'esquerra; és a dir, que el PP s'ha quedat amb els vots de la dreta i quasi tots els d'aquella massa desideologitzada que habitualment s'anomena centre. Aquest fenomen explica que el PP haja obtingut 1.144.110 vots, un 47% dels sufragis, i 60.000 vots totals més que l'any 1996, encara que haja perdut un punt percentual.

D'aquesta manera, l'augment de participació de 4 punts respecte a les passades eleccions autonòmiques (la participació ha passat del 68% al 72%), que s'interpretava que podia ser de votants d'esquerra que s'havien abstingut fa quatre anys, ha estat també de nous votants del PP, alguns provinents de l'enfonsament d'Unió Valenciana i d'altres que acudien per primera vegada a les urnes. Un fenomen que, tanmateix, ja va anunciar el bruixot demoscòpic del PP, Rafael Blasco, qui poc més d'una setmana abans de les eleccions va assegurar que amb una participació superior al 70% el PP tindria garantida una àmplia majoria absoluta, com ha succeït.

A falta d'estudis postelectorals realitzats amb més profunditat, sí que es pot arribar a la conclusió provisional que el PP ha aconseguit fidelitzar tot el seu electorat malgrat les successives crisis que ha patit, com les de la vaga general,

el Prestige o el suport a la guerra de l'Iraq. Tots els missatges del PP contra l'oposició, per tant, han funcionat: el de la contraposició del progrés que representa el PP enfront del retorn al passat de la mà de la "coalició socialista-comunista", o el de l'antivalencianisme del PSPV, que s'oposa a dur l'aigua amb el transvasament de l'Ebre. Aquest partit ha aconseguit, amb el seu perfeccionat *màrqueting* polític, transmetre la imatge que la bonança econòmica dels darrers anys és deguda a la seua gestió.

La principal sorpresa d'aquestes eleccions, no obstant això, és que probablement (futurs estudis ho hauran de demostrar) la major part dels joves han optat per votar la dreta. Es desmenteix així la reideologització d'aquest segment de la població que s'havia suposat després de les multitudinàries manifestacions contra la guerra de l'Iraq. Una part dels joves ha reforçat els seus valors d'esquerra. La majoria, però, no, ja que no hi ha hagut traducció electoral.

La conclusió més esgarrifosa de la nit electoral és que amb el trencament del seu mateix sostre de vots, el PP ha demostrat que no es veu cap símptoma de canvi de tendència que pugua fer albirar el final de la preeminència electoral aclaparadora d'aquest partit al País Valencià.

El PP no tan sols ha tret una sobrada majoria absoluta a les Corts, sinó que ha conservat el poder en algunes de les institucions que fa uns mesos veia trontollar, com ara la Diputació de València o la Diputació d'Alacant. El PP continuarà manant a les tres corporacions provincials i als ajuntaments de Caste-

Dalt, Eduardo Zaplana i Francesc Camps celebren la victòria a les eleccions valencianes la nit del 25-M. L'actual ministre de Treball i president del Partit Popular valencià ha tingut fins i tot més protagonisme que el futur president de la Generalitat. Al costat, Pere Mayor, que ha posat el seu càrrec a disposició del partit.

EEF / RAFA GIL

lló, de València i d'Alacant. Mentre que en aquesta darrera ciutat alguns qüestionaven la continuïtat dels populars, al cap i casal, com era previsible, ha tornat a arrasar, el tifó electoral que és Rita Barberá. L'alcaldesa tindrà 19 regidors enfront dels 12 del partit socialista i dels 2 d'Esquerra Unida – l'Entesa. Barberá ha guanyat en tots els districtes electorals de la ciutat, fins i tot on duu a terme els projectes urbanístics més polèmics, com ara el Cabanyal o la Punta.

El gran guanyador, però, ha estat Eduardo Zaplana, qui ha tingut en la campanya electoral fins i tot més protagonisme que el futur president de la Generalitat, Francesc Camps, i que es consolida en la cursa successòria de José María Aznar com l'artífex d'una nova victòria contundent dels populars,

que consoliden el País Valencià com un dels seus principals graners de vots.

Tots els altres partits, amb major o menor intensitat, han vist frustrades les seues expectatives. L'enfonsament més dramàtic ha estat el del tradicional competidor del PP pel vot conservador, Unió

El Bloc, que s'ha quedat a les portes de les Corts, ha tret un punt més de vot als comicis locals

Valenciana. El partit regionalista, que les passades eleccions, amb el 4,8% dels vots, es va quedar a les portes d'entrar a les Corts Valencianes, cau en picat amb un 2,97 dels sufragis. Aquest partit fracassa fins i tot en l'objectiu en el qual havia posat les seues esperances de sobreviure, el de tornar a entrar a l'Ajuntament de València. José María Chiquillo, president del partit, ja havia desistit de presentar-se a les Corts i era el candidat a la corporació municipal. El destí més probable d'Unió Valenciana és la desaparició política o la marginació absoluta. Un fet que encara afavoriria més el PP en convocatòries futures. Amb les dades d'escrutini a la mà, es pot comprovar que els 60.000 vots que ha perdut Unió Valenciana han anat a parar quasi en la seua totalitat al PP. Era un vot, per tant, més espanyolista que autonomista. Amb la residualització d'UV, bona part dels 72.000 sufragis que encara conserva podran engreixar encara més el partit presidit per Eduardo Zaplana.

Tots els partits de l'espectre del progressisme (PSPV, Esquerra Unida – l'Entesa i Bloc – Esquerra Verda) han començat ja a fer les primeres anàlisis dels resultats electorals, que no inclouen de moment l'autocrítica. Els socialistes han pujat 103.000 vots, un creixement que ha quedat ofegat per l'augment de la participació electoral. El PSPV tan sols ha pujat dos punts de vot (ara té el 35,7%). Un augment molt per sota de les esperances que s'havien fet els socialistes. Joan Ignasi Pla va dir la setmana passada que la victòria no ha estat tan lluny com sembla pel repartiment d'escons: amb un millor resultat dels socialistes d'Alacant i l'entrada del Bloc a les Corts haguera guanyat les eleccions, i ha parlat d'algunes de les línies de futur, com ara la d'acostar-se a les classes mitjanes urbanes i als joves.

Esquerra Unida – l'Entesa, per la seua banda, també s'ha mostrat decebuda amb els seus resultats. Ha pujat 16.000 vots, vint-i-cinc dècimes més que als comicis del 1999 (6,25%). El resultat de l'Entesa està per sota del que preveïen molts analistes polítics, que asseguraven que la coalició d'esquerres podia ser la gran beneficiada per la mobilització antimitilitarista de la societat. Els responsa-

Joan Ignasi Pla (centre), secretari general del PSPV, a l'executiva del partit del passat dia 27, en la qual va analitzar els últims resultats electorals.

bles de la coalició atribueixen aquest magre creixement al fet que la coalició no ha tingut recursos durant la campanya electoral per donar a conèixer la marca de l'Entesa. Els resultats de l'Entesa confirmen una tendència que es consolida: la seua solidesa als grans nuclis urbans i l'escassa implantació en moltes comarques, precisament en aquelles en les quals té més suport el Bloc.

El futur més incert, no obstant això, és el del Bloc Nacionalista Valencià, que, amb 113.000 vots, ha fracassat en el seu gran objectiu: entrar a les Corts Valencianes. El Bloc, amb el 4,67% dels vots, s'ha quedat a les portes de superar la barrera del 5% dels vots per entrar a l'hemicicle valencià. La formació nacionalista, així, s'estavella de nou contra aquesta barrera que no ha aconseguit superar mai. Si aquesta barrera haguera estat del 3%, com a la resta de comunitats autònomes de l'estat espanyol, hau-

ria obtingut quatre diputats. El drama, per al Bloc-Esquerra Verda, ha estat una vegada més la incapacitat de fidelitzar el vot local, que ha estat més alt que mai. El Bloc, en els comicis municipals, ha obtingut 139.000 vots, un 5,7% dels sufragis emesos, i ha perdut 27.000 d'aquests en les eleccions autonòmiques. L'altre gran problema del Bloc ha estat la incapacitat de penetrar als grans nuclis urbans, com ara Elx, Alacant o

**Després
de la debacle,
UV desapareixerà
o acabarà
com un partit
residual**

València. La formació viu així una situació esquizofrènica: té 298 regidors, seixanta ajuntaments que depenen dels vots dels nacionalistes i no compta amb presència a les Corts Valencianes. Pere Mayor va posar el càrrec a disposició del partit la mateixa nit electoral. El Bloc celebrarà probablement la tardor vinent un congrés extraordinari per definir el seu futur. El partit haurà de debatre si el canvi és només de cares o si replanteja els fonaments del projecte polític.

En general, les formacions progressistes han mostrat la seua manca d'atractiu per alçar el vol, especialment entre la gent jove. Com a mostra, el Partit per la Legalització del Cannabis, un grup completament desconegut que es presentava a les eleccions municipals a València, ha obtingut més de 4.000 sufragis.

Miquel Calvet